BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

Anul al 57-lea
14 Pagini

EXEMPLARUL { In România 3 lei / In străinătate 6 lei

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-le P. T. T. Nr. 24.464/939

Nr. 153 Joi 6 Iunie 1940
14 Pagini P IIII

ABONAMENTE
IN ȚARA
Lei 200 pe 3 luni
Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80
In străinătate în raport cu tarifuł poștal și valuta

UNIVERSUL

ABONAMENTE
IN ȚARĂ
pe un an la
UNIVERSUL COPIILOR
ZIARUL CĂLĂTORIILOR,
VESELIA, RADIO UNIV.
și UNIV. LITERAR câte 220 lei
UNIV.-SPORT 500 lei

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar:
„UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

DIRECTOR
ȘI ADMINISTRATOR DELEGAT
STELIAN POPESCU

A FOST ODATĂ...

A fost odată, pe când animalele mari și mici, cari populau pământul, vorbeau în pilde, pentru ca oamenii — atunci când nu se putea altfel — să desprindă din înțelepciunea lor, calea de urmat.

Pe aceste pilde, în cursul veacurilor ce s'au scurs, s'au înfiripat — zi de zi și pas cu pas — civilizația și omenia, fără de care traiul în societate nu ar fi fost posibil. Adevărul nu-și poate face loc, decât creindu-se atmosfera necesară înțelegerei lui.

Imprejurările de astăzi fac să lipsească și atmosfera și posibilitatea invocării pildelor călăuzitoare, deși mintea veșnic frământată în căutarea adevărului, nu-și îngăduie nicio clipă de răgaz pentru a-i da de urmă.

O, dacă s'ar mai îngădui astăzi să se vorbiască în pilde ca odinioară, ce ușor ar fi de găsit și adevărul și drumul de urmat.

O privire retrospectivă, însă, spre trecutul nu prea depărtat al acestei țări și reîmprospătarea unor amintiri, cari ar putea servi ca o îndrumare a judecății noastre asupra îndatoririlor ce le avem în prezent, ar putea fi de folos și acelora, cărora împrejurările și condițiunile vieții de azi a statului, le-a îngăduit să se afle la locul de unde pot să slujească binele obștesc.

In trecut legea fiind călăuzită de gândul ca statul și neamul să fie la orice moment ajutat de contribuția valorilor sale reale, de activitatea elementelor sale alese, se înlesnia evoluția lor, ridicarea lor, participarea lor la viața publică, mai ales în împrejurările grele. Grație acestui fel de a se concepe viața în stat, s'au putut ușor descoperi în trecut, acei mari conducători, mari patrioți, cari cu sfatul lor, cu grija lor, cu fapta lor, cu suferințele lor, au desăvârșit în ordinea internă, cât și în acea externă, a statului român, atâtea temeiuri definitive și au împiedecat atâtea rătăciri dăunătoare intereselor și evoluției firești a neamului nostru.

Deși grija noastră a tuturor este de presupus că nu se depărtează, nici azi, o clipă, dela evenimentele prezente, socotim totuși că este bine și necesar să privim trecutul, cu mândria legitimă, care izvorăște din el și cu profunda convingere, că tot el poate fi în vremuri grele izvorul îndemnurilor pentru o dreaptă și folositoare acțiune.

Căci a fost odată... când fiecare își cunoștea rostul său, drepturile și datoriile sale, și și-le exercita în cadrul legilor țării, fără silnicie și fără teamă. Structura legală a țării înlesnia fiecăruia manifestarea însușirilor personale și nu împiedeca nimănui pătrunderea, prin proprii puteri, până la primele rânduri ale vieții publice. Teama nu înlănțuia judecata; a spune adevărul era prima datorie a oricărui cetățean. Legea străjuia libertățile, curajul hotărârilor mari și sinceritatea convingerilor.

Din aceste vremuri, chinuite și ele, au izvorât, s'au desvoltat și s'au statornicit, rând pe rând marile înfăptuiri ale neamului nostru, atât în organizarea lui interioară, cât și în desvoltarea lui națională. Micile principate tributare au devenit Regatul României, lanțurile robiei au fost rupte de eroismul luptătorilor pentru Independență și când ceasul UNIREI TUTUROR ROMANILOR a sunat, au fost oameni cari să-l audă, cari să-l priceapă, cari să-i împlinească porunca. Desigur nu prin comparație se stabilește drumul unui neam și al conducătorilor lui în vremurile mari, cari nu se aseamănă totdeauna, dar evocarea pildelor trecutului justifică, de multe ori, o atitudine și așează judecata și hotărârea cârmuitorilor și cârmuiților în cadrul intereselor permanente ale țării și neamului.

De aceea, opinia publică sănătoasă cere azi să-i fie permis, nu să se folosească de înțelepciunea pildelor, dar să poată spune, în vremurile așa de grele prin cari trecem, ce crede că ar fi mai bine în interesul tuturor.

X X

O BĂTĂLIE DECISIVĂ APROPIATĂ

SITUAȚIA PE FRONTUL OCCIDENTAL

Rezistența ariergardei franco-engleze în sectorul Dunkerque, — sector care s'a mai micșorat în urma înaintării trupelor germane pe la est, sud și vest, — continuă cu aceeaș înverșunare ca și zilele trecute. Germanii au ocupat Luni localitatea Bergues, situată la 10 km. sud-est de Dunkerque. Comunicatul oficial german constată că din cauza rezistenței ce întâmpină trupele germane și a inundării zonelor dintre canale, înaintarea lor e mai înceată.

Acelaș comunicat evaluează la 300.000 numărul prizonierilor luați de armata germană în cursul bătăliei din Flandra și din Artois.

Linia roșie indică frontul aproximativ al beligeranților în seara zilei de 3 Iunie cu sectorul Dunkerque, iar linia cu cercuri negre, înaintarea extremă a armatelor germane în 1914, în ajunul bătăliei dela Marna
(Orașele Anvers, Gand și Ypres nu erau încă ocupate la acea dată)

Aviația britanică sprijină rezistența ariergardei aliate din sectorul Dunkerque, prin bombardarea căilor de comunicație, a podurilor și a depozitelor de muniții din regiunile învecinate ocupate de germani, iar aviația germană a atacat și în cursul zilei de Luni vasele de război și de transport din canalul Mânecei și marea Nordului, precum și mai multe escadrile de bombardament și de vânătoare engleze.

Pentru a doua oară avioanele germane au operat în sudul Franței în regiunea Marseille-Toulon — Lyon, — probabil mai mult în scop de recunoaștere și în legătură cu o eventuală intrare în acțiune a Italiei.

Acum, când faza întâia a ofensivei germane s'a terminat, presa franceză și engleză se ocupă de viitoarea acțiune ofensivă germană.

Firește că intențiile comandamentului armatei germane nu sunt cunoscute, dar se fac diferite ipoteze în legătură cu direcția principală a viitoarei acțiuni ofensive germane și cu obiectivele sale probabile.

La întrebarea: „spre care obiectiv își vor îndrepta acum atenția germanii?", redactorul militar al agenției „Reuter" răspunde, că după 20 de zile de lupte continue, germanii vor trebui să-și regrupeze armatele, iar o altă acțiune ofensivă din partea lor, în stil mare, impune o pregătire îngrijită și deci ar mai trece vreo trei săptămâni până la declanșarea ei.

Presa germană afirmă, că după rezultatele ce le-a dat bătălia din nordul Franței, comandamentul armatei germane nu va da răgaz celei aliate să se reorganizeze în vederea unei contra-ofensive, ci va căuta să dea bătălia decisivă mai repede, la câmp deschis. In cazul acesta viitoarea bătălie se va angaja între totalitatea forțelor germane aduse în nordul Franței și armatele franco-britanice comandate de generalul Weygand, care astăzi se găsesc între mare, linia Somme, nord de regiunea Parisului, Reims-ului și Verdun-ului, până la linia Maginot.

Vom reaminti, în linii generale, planul ce l-a avut comandamentul armatei imperiale germane, în August 1914, după ce Belgia fusese ocupată. Atunci el a căutat să obțină o decizie printr'o bătălie la câmp deschis, care să ofere soluția strategică prin înfrângerea armatelor franceză și engleză. Această idee o găsim expusă și dezvoltată într'o directivă adresată de comandamentul superior german, din 27 August 1914, comandanților de armate și în care s'a schițat planul bătăliei decisive proectată.

Iată o parte din cuprinsul acelei directive:

„Armata belgiană e în descompunere; nu mai există teama unei ofensive din partea sa, în câmp deschis. Poate să mai fie la Anvers aproape 100.000 de oameni, trupe de câmp și de fortăreață, dar sunt puțin capabile să întreprindă ofensive. Maiestatea sa ordonă marsul în direcția Paris...

Armata a II-a cu corpul I de

(Continuare in pag. 2-a)

INUNDAȚIILE, CA ARMĂ IN RĂZBOI

Un sat inundat anume, de trupele franceze din geniu

MERSUL RĂZBOIULUI

Comunicatul președintelui consiliului de miniștri francez anunță că, aviația germană a bombardat, în primele ore ale după amiezii de 3 Iunie, regiunea parizianâ.

Au fost aruncate peste o mie de bombe de toate calibrele, făcând 200 de victime, dintre care 45 de morți.

Agenția D. N. B. dă un rezumat al operațiilor din Belgia și din nordul Franței, afirmând că o bătălie de exterminare se închee.

Comunicatul francez anunță că inamicul a continuat să atace cu înverșunare pozițiile aliaților din jurul orașului Dunkerque, întâmpinând o rezistență puternică.

NOUL ARHIEPISCOP AL PARISULUI

Cardinalul SUHARD, fost arhiepiscop al Reims-ului

SĂRBĂTOAREA CĂRȚII

Eri s'a inaugurat în Pavilionul Culturii Românești, luna cărții. Isvorâtă din cunoașterea nevoiei de răspândire a luminei intelectuale în marile masse ale poporului, această sărbătoare a fost cândva o zi, apoi o săptămână, pentru ca mai târziu să se transforme într'o lună de înălțare și biruință a culturii naționale.

Nevoile cărții, destinația scriitorului în lumea valorilor morale, poziția Statului față de idealurile culturii naționale, raporturile dintre scriitor și public, iată numai câteva din problemele ce s'au desbătut cu insuflețire în cursul anilor trecuți, cu prilejul acestei festivități. Multe din dezideratele exprimate au fost realizate. In fiecare an s'a putut câștiga ceva pentru soarta cărții, sau pentru viața de multe ori anevoioasă a scriitorului. E suficient să amintim că în lumina acestor preocupări a luat ființă anul trecut „Casa de ajutor și credit a scriitorilor".

Sărbătoarea cărții capătă, în vremurile tragice ce le parcurge omenirea, o deosebită semnificație. Ea nu constitue numai un bilanț de activitate rodnică, ci marchează un moment de reculegere în vederea eforturilor morale ce trebuesc duse cu însuflețire și jertfă de toată așezarea intelectuală a țării.

Cartea cea bună poate mântui sufletul omenesc. Am putea spune că adevărul, binele și frumosul, aceste trei idealuri ale lumii antice, sdruncinate astăzi de bubuitul tunului și deslănțuirea pasiunilor, nu se pot atinge decât prin carte. Această dragoste nesfârșită de carte — istoria verifică acest lucru — nu o găsești decât în sufletul oamenilor dornici de bine, de justiție, de adevăr și de bunătate. Tiranii nu au iubit cartea, ci au ars-o, după cum n'au iubit biserica pe care au sfărâmat-o. Omul care iubește cartea, iubește pacea. Deaceea acei care au făcut războaiele nu au frecventat bibliotecile. Drumul cărții fiind drumul păcii, este semnul cel mai evident al progresului și, ca atare, al culturii. Căci cultura fără progres este ca o noapte de primăvară fără stele. Firește, numai acea cultură bună și sănătoasă însemnează un pas înainte, o biruință a răului și a întunericului.

Cartea noastră și-a împlinit în evoluția vremii o înaltă misiune socială și națională. In cele mai multe cazuri, în ea și-a găsit expresie adevărul istoric și virtuțile înaintașilor acestui neam. Astfel, cartea a pătruns, uneori pitită, în cele mai îndepărtate colțuri, ducând lumină, bunătate și adevăr.

Cartea trece azi, însă, printr'o criză din cauza scumpetei crescânde a hârtiei, al cărei preț în țara noastră este mai scump de cât în ori ce altă țară din Europa.

Ochii acestei țări se îndreaptă azi, când se sărbătorește cartea, cu smerenie către drumurile culturii, care, singure, duc la biruințele adevărate și, ca atari, eterne.

BILANȚUL BOMBARDĂRII PARISULUI

CALMUL DOMNEȘTE TOTUȘI LA PARIS
LUPTA CONTINUĂ CU INVERȘUNARE LA DUNKERQUE

Prin telefon dela corespondentul nostru din Paris

Paris, 3.—Evenimentul important pe ziua de azi a fost bombardarea pentru prima oară a Parisului de către avioanele germane. Ori câtă discrețiune trebue păstrată, pentru motive bine cuvântate, în ce privește indicarea punctelor unde au căzut bombele, nu se poate tăgădui că Parisul a fost supus azi unei grele încercări. Până acum războiul era departe de Paris și se putea crede că populația pariziană își păstra calmul și-și continua existența zilnică din cauza acestei îndepărtări a războiului. Azi parizienii au fost bombardați, au fost distruse sau incendiate case, au fost victime și cu toate acestea toată lumea și-a păstrat calmul. Viața zilnică a continuat, străzile erau mai departe populate și pe terasele cafenelelor de pe Champs Elysée, după încetarea alarmei lumea a reapărut.

Populația pariziană se simte acum după bombardare unanimă în hotărârea sa de rezistență și de luptă până la victorie se afirmă cu și mai multă tărie.

Iată din isvor oficial bilantul bombardării de azi:

Au fost aruncate 83 bombe asupra Parisului și 977 asupra suburbiilor lui.

Au fost incendiate în Paris 13 case iar 48 în suburbii.

Au fost distruse șase imobile în Paris și 98 în suburbii.

Morți: 8 în Paris și 37 în suburbii.

Răniți: 54 în Paris și 95 în suburbii.

*

Bătălia continuă cu înverșunare la Dunkerque. Propaganda germană anunță încă de acum câteva zile că trupele franco-britanice sunt încercuite la Dunkerque și pierdute. Or, cu toate sforțările uriașe ale inamicului, cu toată defecțiunea Regelui Leopold, rezistența franco-britanică a fost și este încă din cele mai însemnate provocând pierderi mari inamicului și reușind să asigure transportul în Marea Britanie a unei mari părți din trupe și material.

Toți experții imparțiali recunosc că aliații au executat, în condițiunile cele mai grele, o admirabilă operațiune militară.

G. P.

GENERALUL FRANCEZ

MITTELHAUSER COMANDANTUL TRUPELOR FRANCEZE DIN ORIENT. IA CONTACT CU STATUL MAJOR TURC

Ankara, 3 (Rador).— Generalul Mittelhauser, comandantul trupelor franceze din Orient, a asosit cu avionul, venind din Beyruth, însoțit de colonelul Carpentier, spre a lua contact cu statul major turc.

La coborîrea lor din avion, cei doi ofițeri superiori francezi au fost salutați de mai mulți reprezentanți ai armatei turce.

O companie a dat onorurile

SPRE INTERVENȚIA ITALIEI

D. Giovanni Ansaldo, directorul ziarului „Telegrafo" din Livorno este unul din purtătorii de cuvânt autorizați ai politicii externe italienești. De aceia cuvântarea, pe care a rostit-o Duminică la radio, trebue socotită ca unul din semnele prevestitoare cele mai caracteristice ale eventualității unei intervenții a Italiei în război.

D. Ansaldo enumeră țelurile de război ale Italiei: Tunisia, Corsica. Gibraltarul și Suezul, puncte de control și baze navale, care trebue să dispară pentru ca Italia să-și poată dobândi libertatea de acțiune în Mediterana. Oricât ar costa, acest rezultat, spune d. Ansaldo, trebue dobândit prin victorii militare. Un popor ca cel italian nu poate rămânea în afara unui conflict care va hotărî soarta Europei. „Dacă Italia nu va intra în război, se va descalifica ea însăși".

Asemenea precizări nu lasă nici o margine de îndoială pentru voința de intervenție a Italiei fasciste. Ea se afirmă, de mai multe săptămâni, cu o stăruitoare progresiune, care împinge intervenția italiană tot mai aproape de pragul realităților. Scepticii, cari au judecat în ultimii cinci ani realitățile politicei fasciste potrivit vechilor idei preconcepute despre „combinațiunile" unei diplomații reputate pentru abilitatea ei sau cari găsesc o contradicție între interesele vitale italiene de viitor și atitudinea de astăzi a politicii fasciste sau cari se bizue prea mult pe repulsiunea opiniei publice a Italiei pentru război se înșeală probabil astăzi în aprecierile lor, cum s'au înșelat în judecarea campaniei din Africa orientală sau a intervenției din Spania.

Nici un popor nu intră cu inima ușoară într'un război. Sunt însă șefi, cari conduc opinia lor publică și alții, cari se lasă conduși de ea. Ducele este printre cei d'intâiu. La timpul lor, războiul din Etiopia și intervenția din Spania au fost primite cu șovăire la început de opinia italiană. Energia șefului a învins ezitările și isbânda finală a îndreptățit în ochii poporului italian, inițiativa lui. Dacă Ducele, care și-a văzut încununate de succes în trecut, hotărîrile cele mai îndrăsnețe, își îndrumă azi națiunea spre război, el și-a format de sigur convingerea că Italia se află într'un moment istoric, când poate să-și desăvârșească destinele imperiale.

Cei cari au urmărit cu atenție în ultimii cinci ani, evoluția politicii fasciste; pregătirile militare din ce în ce mai importante ale Italiei, în deosebi în aer și pe mare; apropierea din ce în ce mai strânsă de Germania, mergând până la alianța din 1939; formațiunea unei stări de spirit hotărît anti-engleze în 1935—1936 și anti-franceze în 1938—1939, și mai ales cei cari și-au dat seama de starea de spirit „imperială", pe care fascismul s'a străduit s'o imprime opiniei publice italiene cu începere dela 1936, puteau prevedea, cu toată probabilitatea de a nu se înșela, că războiul pentru Mediterana va fi termenul final al evoluției politice italiene.

Explicația unei intervenții militare a Italiei în conflictul armat din Apus nu trebue căutată atât în neînțelegerile diplomatice fugitive, în interesele strategice locale, în respectarea sau nerespectarea obligațiilor juridice existente, cât în credința unui regim revoluționar în originile și în evoluția sa, care socotește lumea veche sfârșită, o lume nouă în formație și care crede că nu poate lăsa să treacă prilejul — pe care-l socotește istoric — al războiului european, fără a-l folosi pentru realizarea unei mari ursite imperiale, pe care o urmărește cu tenacitate.

Războiul actual nu pune deci pentru Italia numai problemele locale, care sunt indicate ca motive directe ale conflictului cu Aliații, ci întreaga problemă a Mediteranei și odată cu ea a tuturor influențelor și intereselor, care altă dată făceau din aceasta mare centrul imperiului roman.

Italia are în Marea Mediterană o așezare centrală asemănătoare cu poziția, pe care Germania o are pe continent. Ca și Reichului, această situație îi crează neajunsuri din punct de vedere al comunicațiilor oceanice și al posibilităților de aprovizionare pe mări. Ea îi dă în schimb importante avantaje strategice, care îi sporesc potențialul de atac, ca și posibilitățile de apărare și constitue o gravă amenințare pentru comunicațiile adversarilor.

Aceste elemente de fapt sunt considerate de Italia fascistă ca formând premisele unui război scurt și crâncen, în care victoria trebue smulsă repede împotriva adversarului de căpetenie. De aceia este de prevăzut că intervenția italiană urmează să se producă, cu toată greutatea ei, pe frontul opusean, de a cărui soartă atârnă deciziunea conflictului pe toate teatrele de război sau în toate sectoarele politice secundare.

I. L.

IN CORPUL ZIARULUI:

Mare mișcare în armată

NOTE

Ni se dă voie să spunem?...

Ni se dă voie să spunem câteva adevăruri cunoscute de toată lumea?... Ne-ar părea rău dacă am fi împiedecați, — fiindcă împiedecarea nici n'ar schimba cu nimic starea de lucruri care ne preocupă, și nici n'ar face ca ea să fie mai puțin văzută de marele public.

Lumea cunoaște măsurile luate împotriva speculei și vede, câteodată, în ziare, liste de speculanți condamnați.

Fără îndoială, o situație excepțională, — ca aceea de acum, — nu poate fi complet dominată și nici îndreptată, cu oricâte ordonanțe s'ar da. Știut este că, pentru oamenii de rea credință rămân destule portițe, ajutați fiind adeseori de o vinovată nepăsare și poate, uneori, și de o neiertată complicitate, din partea organelor de control.

Tristul adevăr, pe care cerem voie să-l spunem și să-l subliniem, este că specula continuă, pe o scară întinsă și în forme nenumărate, cu deosebire în lumea nevoiașe.

Muncitorul care vine seara acasă, după o zi de muncă, cu o pâine — lipsă la cântar, — și o legătură de ceapă verde subsoară, este înșelat la cântar, când cere băcanului „o litră" de brânză ori de mezeluri ieftine, fără chip de a protesta, fiindcă altfel negustorul nu-i mai vinde, și-l ia la goană... Acelaș nefericit muncitor sărac e înșelat, plătind scump o foarte proastă cămașe sau o pereche de ciorapi, — din cari, peste o săptămână au rămas doar zdrențele, — sau o pereche de încălțăminte cu talpa de carton...

Se vând azi, foarte scump, lucruri nu numai foarte proaste, dar falsificate!

Se falsifică nenumărate lucruri, fără rușine!

Pentru această biată lume amărâtă, care nu știe să telefoneze și nici să adreseze plângere scrisă onoratei Comisiuni a speculei, trebuie să se facă ceva, — nu știu ce anume, — dar ceva mai real decât s'a făcut până acum!..

M. Negru

CUM PRIVEȘTE BERLINUL REZULTATELE OFENSIVEI GERMANE DIN FLANDRA ȘI ARTOIS

PRECIZIUNI ASUPRA ATITUDINII ITALIEI

Prin telefon dela corespondentul nostru particular

Berlin, 3. — Dările de seamă ale agenților de propagandă asupra marei bătălii din Flandra și Artois continuă să fie invariabil numeroase.

Ele accentuiază pe lângă faptele de arme vitejești ale trupelor germane, că în ce privește valoarea soldățimii și isprăvile francezilor și englezilor, aceștia spre a ilustra propriile lor succese, relevă incontinuu „apărarea îndârjită a englezilor în timpul retragerii depe fronturile din Flandra și Artois".

Se poate constata în acelaș timp că luptele cari durează încă la Dunkerque sunt trecute din ce în ce mai mult pe planul al doilea. Aceasta reese în mod mai precis din faptul că în ultimul comunicat german luptele dela Dunkerque nu mai sunt tratate din punct de vedere militar ci au început să fie comentate mai mult sub aspect politic.

Astfel, s'ar putea chiar produce impresia că relatarea comunicatului german asupra cifrei provizorii de 330.000 de prizonieri ar fi pusă în legătură cu ultimul discurs al d-lui Eden, ministrul de război al Marei Britanii. Căci această relațiune a comunicatului german este opusă declarației d-lui Eden, că în ce privește marea bătălie din Flandra nu poate fi vorba în nici un caz de o încercuire sau de o nimicire a trupelor aliate care au luptat în Flandra. Cu această ocazie, cifrele concrete date de d. Eden asupra trupelor britanice transportate în Anglia nu sunt de loc relevate ci sunt comentate parte în mod ironic și parte într'un ton de violentă polemică.

*

Al doilea amănunt din comunicatul german asupra căruia se atrage atenția și care e comentat în mod special sunt atacurile aviației germane împotriva Marsiliei, căci presa germană, contrar atitudinii ei din ultimul timp, face aluzii directe la ceea ce trebue să se aștepte acum dela Italia.

In această privință, și cercurile din jurul ministerului de externe german au început să aibă un limbaj mai precis, prin aceea că fac pe colaboratorul diplomatic al oficiosului „Berliner Boersenzeitung" să spună într'un articol că politica aliatului Germaniei s'a dovedit a fi un factor de seamă în sectoarele Somme și Aisne, deoarece grație lui aliații au fost siliți să mențină forțe însemnate pe frontul Alpilor, în Africa și în Orientul apropiat, astfel că aceste forțe n'au putut fi întrebuințate ca în 1914 la întreprinderea unui contra-atac, care ar fi putut avea tot ca atunci, o deosebită însem-

(Continuare in pag. 2-a)